

Петър Стъпов

Невидимият кораб

Той беше луд – в това нямаше съмнение. Но аз не смеех да му го кажа в очите, още повече – изглеждаше нормален човек, около четиридесетгодишен, облечен във винтяга и къси гащета, праметнал едnodневка през рамото си. Движенията му бяха отмерени, естествени. Подех разговор за друго. Попитах го как е попаднал в нашия край – той съвсем логично разказа, че е геолог. Тръгнаха трима към пещерата, закътана между варовитите канари на нашия балкан, но той слязъл от рейса в селото ни. Искан да мине по каменистата пътека и да разгледа карстовите понори и скалата, която много напомняше монах.

– Уговорих се с другарите си след три часа да се намерим в пещерата – добави той.

– Все пак – казах аз, като стоях прав в учителската канцелария, а той седеше уморен и обезпокоен до прозореца, – може би така ви се е сторило?

– Не, не! – енергично протестира той. – Не! Не беше измама, нито мираж. Това странно гигантско тяло се появи от нищото. Не долетя от въздуха, не чух бучене, нито рев.

– Невероятно! – рекох аз.

– Съгласен съм. И за мен това е загадка. Тъй се уплаших, че загубих съзнание.

Помълчах и попитах:

– После какво стана?

– Събудих се.

– И онова непознатото беше ли там?

– Беше. Около него имаше хора.

– Като нас?

– Не зная. Гледах ги през шубраците. Бяха облечени в особени костюми, имаха стъклени кълба на главите си или каски, а може би газови маски. Имаха ръце и крака. Хора като нас може би, но по-високи, около два метра навярно. Движеха се трмаво и не успях да различа никакви подробности.

Пак настъпи пауза.

– И какво стана? – попитах.

– Уплаших се до смърт – каза човекът. – Пропълзях назад и право тук. Казах си, че в едно село като вашето учителите са най-интелигентни. Дойдох да споделя. Замаян съм, не съм на себе си!

– Хм! – рекох аз. Виждах състоянието му. Той говореше за нещо, което въображението може да създаде. Но не исках да го дразня, тъй като бе опасно да не пробудя онзи мозъчен център, който ще го накара да

бесува, да крещи, да направи някоя неочаквана пакост.

– Питам се дали това не са жители на друга планета – заговори пак той.

– Може би – отвърнах разколебан. – Но ако са диверсанти?

– Не зная... и това е възможно! – той помисли и пак продължи: – Все пак недоумявам как този самолет, целелин, ракета или дявол знае що е, се появи изведнъж в празното пространство! Не, не! Не приличаше на нито един летателен уред. Беше просто едно гигантско тяло, напомняше ми гъба... или диск по-точно. Блестеше на слънцето ослепително. Но там нямаше нищо преди десетина секунди, така ми се стори. Или бях заспал и видях всичко, като се събудих? Но не спях, а вървах по пътеката между дърветата и хрусталаците. Не, не спях, уверявам ви.

Пак ме смути този странен брътвеж. Бях сам в учителската стая. Колегите ми си отидоха, а аз тъкмо вземах шапката си, когато той влезе и започна да разказва тази необикновена история. Вече не се страхувах от човека, защото ми изглеждаше кротък луд. Ала възможността да са долетели диверсанти промени донякъде отношението ми към него, още повече селото беше в един граничен район, обиколено с планини и високи плата, над които се синееше безоблачно небе.

– Сега съм обладан от страшно любопитство – каза геологът. – Искате ли да отидем? Ще се промъкнем тихо и ще видим с очите си.

– А ако са отлетели?

– Не вярвам. Не чух шум от двигатели. Това летателно тяло има размери колкото половината от вашето село. Ако излети, ще се чуе поне на тридесет километра в радиус, а може би ще се видят и ярки пламъци.

Поколебах се да не би да тичам по миражи, но човекът говореше умно, логично и убедително. Затова казах:

– Добре, ще отидем в селсъвета, там има трима милиционери. Ще въоръжим и други хора. Умеете ли да стреляте?

– Защо?

– Може да са диверсанти, вие сам предполагате...

– Да, да... и това е възможно. Аз съм запасен офицер и геолог. Простете, че не ви показах документите си. Ето! – той извади от джоба на винтягата си паспорт с някакво удостоверение и добави: – При това имам напечатани няколко мои труда. Сега изследвам понорите в България и затова съм из вашия рай.

Документите бяха в ред. Геологът се казваше Борис Панев. Обясненията ми се видяха правдоподобни.

– Да вървим! – казах аз.

Председателят на селсъвета изслуша разказа на геолога и небръснатото му овално лице се помрачи загадъчно.

– Тая работа не ми харесва – рече той. – Враговете са способни на всичко. Ще съобща на милицията.

Председателят веднага се свърза с града и обясни всичко на милиционерския началник, който каза, че ще тръгнат с два джипа, но не е лошо да позвъним и на заставите, макар че е далече. От своя страна, след като се осведоми точно за района, където беше кацнал чуждият летателен апарат, началникът обеща да говори с командира на военното поделение в града и да му иска в помощ, ако стане нужда, два-три хеликоптера.

Уговорих среща на всички преследващи части край новата каменна чешма в дола на „Понорите“. Не разполагахме с време. Пътят до там беше около четири километра и трябваше веднага да тръгнем. Тримата милиционери взеха автомати, председателят въоръжи с пушки партийния секретар, председателя на ТКЗС-то и още трима-четирима смелчаци. На мен и на геолога даде револвери.

Тръгнахме по една прохладна пътека, между гъсти храсти, които после изчезнаха и пътеката закривулича край един поток с надвесени скали като стрехи над него. По пътя геологът още веднъж разказа подробно за странния хвърчащ апарат и за хората, които бе видял. Всички слушаха и мълчаха. Не зная дали вярвах на приказките му или смятах, че преувеличава от страх, но съществуваше опасност. Диверсантите се бяха появили, затова крачехме внимателно, стискахме в ръце оръжията си и бяхме готови за стрелба.

Изпратихме един разузнавач напред, а от двете ни страни и зад потока дебнеха други мъже. Мълчахме. Бях подтиснат, но любопитството притъпяваше чувството ми за страх.

На уреченото място при чешмата заварихме десетина милиционери в пълно бойно въоръжение, с две леки картечници и бомби на коланите си. Милиционерският лейтенант козирува и каза, че носят портативен радиопредавател и щом обградим самолета, ще съобща незабавно да долетят два хеликоптера – те бяха кацнали на една полянка в края на гората, отсам селото.

– И така – каза лейтенантът, – нямаме време за губене. Вие ли видяхте пръв диверсантите? – обърна се той към геолога, който разтревожен отвърна:

– Всъщност аз не зная дали са диверсанти или...

– И аз не зная! – прекъсна го лейтенантът – Но изпълнявам дълга си. Ако не се страхувате, вървете до мен. Трябва да ги открием и обградим. После ще се оттеглите!

– А не... защо? – възрази Панев.

– Е, не е чак толкова необходимо, но и за вас ще има работа!

Той се разпореда и няколко групи милиционери и цивилни тръгнаха тихо и предпазливо по разни посоки към мястото, където предпологахме, че е кацнал апаратът. Аз вървах на две крачки зад лейтенанта и геолога. Да си призная, страхът ми растеше. Можех спокойно да се оттегля и да чакам някъде долу, но бях любопитен да видя всичко с очите си.

Хладна беше гората. Дремеше. Листата висяха заспали, не летяха и птици, само чувах понякога тъпите удари на кълвач. Трепвах, когато над главата ми прелетяваше нещо така тихо, сякаш то бе безтелесно, но се успокоявах, като забелязвах щръкналата рунтава опашка на катеричка.

– Наближаваме – прошепна Панев, като избърса потта от челото си.

Ослушах се. Тишина. Край мене и напред пристъпваха милиционери и въоръжени цивилни, но не чувах никакъв шум от стъпки. Като че ли хората не докосваха земята, а имаха под нозете си въздушни възглавници.

– Стойте! – каза пак геологът. – Най-напред да разузнаем, а?

Лейтенантът веднага се съгласи. Той направи знак на хората си да бдят неподвижни, а сам тръгна след геолога. Последвах ги и аз. Ние вървахме приведени между дърветата, катерехме се по полегатия хълм, обрасъл с гора, и когато наближихме да излезем на една равнина, запълзахме. Ослушвахме се и пак безшумно се придвижвахме, като внимавахме да не настъпваме сухи клонки и листа. Допущах, че необикновеното летящо тяло и екипажът му са заминали, но забелязах нещо необичайно: лейтенантът и геологът замръзнаха на мястото си. Някаква сила ги беше приковала, стояха залепени зад две дебели дървета, приличаха на сраснали с дънерите чужди тела. Изправих се с тях и видях зад гората поляна, обградена с разхвърляни ниски скали. На нея лежеше огромен сребрист диск без врати и прозорци. Хора нямаше. Сред тревата, изпъстрена с жълти, червени и сини горски цветя и гора отдажно, това огромно тяло изглеждаше като мираж, появил се ненадейно. Как беше кацнало тук?

– Едва ли са диверсанти – прошепна лейтенантът. – Невероятно е,

но все пак обяснението може да бъде само едно... Виджте! – прекъсна се сам той.

Една част от бронята на сребристыя похлупак се надигна като мигач. Откри се четвъртит отвор, като че ли ни погледна гигантско око. Там се появиха две същества. Аз и досега мисля, че те ни бяха видели по някакъв начин и затова излязоха. Бяха облечени в сребристи костюми и скафандри от стъклена материя. Не виждах лицата. Но съвсем приличаха на земни хора, поне по очертанията на тялото, по ръцете и краката. Стори ми се, че са еднакви на ръст, високи и тънки като тополи. Не разменихме нито дума с лейтенанта, само се спогледахме. Геологът явно се вълнуваше и възбуден прошепна:

– Нали ви казах...

Той млъкна, защото от странния диск долетя мелодичен глас и прокътня из цялата гора, като че ли някакво чудовище говореше от скрита пещера. Съществата сложиха ръце на кръста си. Това ме учуди. Дърветата добре ни прикриваха и аз си казах още веднъж, че непознатите знаеха за нашето присъствие и подсказваха навярно мирните си намерения.

Радистът, който лежеше над нас и малко встрани, викна с висок шепот:

– Другарю лейтенант, какво да предадем на хеликоптерите?

– Не бързайте! – обърна се кратко лейтенантът, без да променя позата си. – Няма да потриват!

Тъкмо сега се случи най-неприятното. Гласът на радиста, изглежда, стресна някого от нашите въоръжени хора, които се придвижваха и дебнеха от всички страни и той гръмна. Случайно ли или пък му се беше сторило, че е дадена заповед – не зная. Гърмежът отекна самотен и грозен, удари се в скалите, те го поеха и ехото го върна по-гръмък и страховит. Съществата неспокойно се озърнаха, поколебаха се и изтичаха към вратата. Тя се затвори миг след като те изчезнаха в нея. Лейтенантът размахна ръце и гневно извика:

– Кой стреля? Защо? Кой заповяда? Тези хора, изглежда, не са земни и...

– Гледайте! – прекъсна го поривисто геологът и го сграби за рамото.

В същия миг аз смаян и недоумяващ извиках:

– Какво е това?

Взирях се към въздушния кораб и тръсках главата си, исках да се събудя. Но не беше сън. Корабът се топеше. Това чувство имах най-напред. Всяка секунда странното тяло ставаше все по-прозрачно, губеше се

като облак, погълнат от синьото небе, и там, където той бе преди няколко мига, се откриваше бездънната прозрачност на небето. Но корабът не се издигаше. Той просто се топеше или по-право въздухът го поглъщаше и аз ясно виждах зад него гората, скалите и облаците. Геологът стоеше до мен, беше го обхванала някаква треска и той трепереше като отbruлен лист. Аз се хванах за рамото му и едва не изгубих съзнание.

Описах тази история на един виден наш физик. Уверих го, че всички, които стреляха, бяха видели странното тяло тъкмо така да се стопява и да изчезва, като че ли то самото се обърна на нищо, погълнато, както въздухът незабелязано поглъща облака. Бяха изчезнали и хората. Разказах му, че само след минута ние всички се събрахме на поляната, тичахме като обезумели насамнататък, гледахме нагоре, опитвахме се да хванем с протегнати ръце нещо, което не съществуваше, и приличахме на хора, изгубили разсъдъка си...

Отговор не получих, но един ден в канцеларията на училището влезе слаб човек с посребрени коси и чанта в ръка. Той се представи – беше ученият, на когото писах. Не искаше да остане нито минута, а ме хвана под ръка и ме повлече към горската поляна, където се беше явило, а после изчезнало лелящото тяло.

По пътя още веднъж подробно му разказах всичко.

– Странно, странно! – повтаряше той. – Аз позвъних и на геолога Панев, вие бяхте така любезен да ми дадете телефонния му номер. Имахте две срещи и той също ми описа появяването и изчезването на въздушния кораб и на хората. Хм! Невероятно! Все пак нека най-напред да видя с очите си!

Поляната беше гола и пуста, но на едно огромно кръгло пространство тревата и цветята бяха като смазани, едва се надигаха. Ученият обикаляше съсредоточено, навеждаше се, погалваше смазаните треви и счупените храсти тук-там, седна до един строшен камък и дълбоко се замисли.

– Най-напред предположих, че това е халюцинация – каза той уморен.

– Не, разбира се! – отвърнах аз. – Всичко беше реално. Ето, там стоеше лейтенантът, зад онези дървета бяхме тримата, там радистът, а там...

– Да се мисли за такава масова халюцинация е изключено – продължи ученият. – Все пак всичко е станало тъкмо така, както го описвате.

Даа, има следи, че на поляната е лежало огромно тяло. Дори този камък е строшен и е малко забит в земята, забелязахте ли?

– Забелязах! Но какво се е случило? Къде изчезна летящото тяло според вас? – попитах с желание да намеря обяснение на загадката.

Ученият наведе глава и я задържа с две ръце, като подпря лакти на коленете си. Не се засмя нито веднъж, имаше вид на уморен човек, облечен малко небрежно, защото може би винаги беше вдълбочен в себе си и малко внимание обръщаше на външността си. Най-последно вдигна глава и попита:

– Знаете ли какво? Предполагам нещо! Не! Уверен съм!

– В какво?

– Дошли са същества от далечна планета, от друга звездна система.

– Всички още тогава предполагахме, че е така – казах аз. – Но как?

И къде изчезнаха?

Ученият като че ли не ме слушаше. Гледаше в пространството и отговори като че ли на себе си:

– Разумните същества, които населяват тази планета, трябва да са отишли извънредно напред в техниката.

– Не ви разбирам!

– Вие сте учител – каза ученият. – Какво преподавате?

– Литература.

– Все едно. Трябва да сте учили и да сте чели, че нищо в природата не се губи.

– Да, зная.

– Това, което е съществувало преди милиарди години в друго състояние, то е пак тук, пак съществува, само че е преминало в ново състояние. Вие как мислите? Човек изчезва ли завинаги?

– Как да кажа... Струва ми се, въпросът ви е излишен. Изчезва, разбира се!

– О, не! – каза ученият. – В природата нищо не се губи. Човек се разлага и се превръща в други органически вещества. В този смисъл ние сме безсмъртни.

Аз иронично се засмях.

– Благодаря за такова безсмъртие! Но каква връзка има всичко това със случая!

– Не бързайте – каза ученият и този път лукаво се усмихна. Лицето му стана добродушно, подкупващо. – Някога земята е била в друго състояние. И въздухообразно, и течно, в най-първичните времена. Но се явили скали, минерали, растения, животни, хора. Откъде са дошли?

Вдигнах рамене и не отговорих.

– От електрони, неутрони и така нататък, от всичко онова, което сега се разкрива в лабораториите.

– Е? – казах аз – Не виждам тук връзката със...

– Слушайте! – прекъсна ме ученият. – Тези разумни същества са разкрили една от най-важните тайни на природата. Те умеят да разлагат всяка материя, включително и човешкото тяло на най-първичното ѝ състояние. Предполагам – в светлинни лъчи. Тези светлинни лъчи отправят в Космоса, в случая към Земята. Те пристигат тук в сноп, както са били изпратени, и имат свойството пак да се обръщат в същата материя, в която са били. За жалост с вашата прибързаност или невнимание сте заставили извънземните същества да отлетят обратно към своята планета като лъчи. Не допускате ли?

Аз извиках:

– Но може би те пак ще кацнат някъде на Земята и тогава...

– Да се надяваме, че ще се появят в друг район. – каза тъжно усмихнат ученият. – Но кога? Къде?

Не отговорих. Стоях замислен и гледах поляната с все още притиснатата трева и храсти, където тогава съвсем ясно видях сребристия диск на извънземното летящо тяло...

КРАЙ

© Петър Стъпов

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1835>]